



ของขวัญวันเกิดคุณยาย

สมัยที่อาตมาเรียนอยู่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แพชั่น
ฉลองวันเกิดเป็นที่นิยมมาก คุณยายเลยต้องพลอยติดกลุ่ม
ไปด้วย พอถึงวันเกิดของคุณยายที่ไร ลูกศิษย์จะมาฉลองวัน
เกิดให้คุณยายกันคับคั่ง

คุณยายถือวันเกิดเอาวันที่ตรงกับวันขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่
เพราะฉะนั้น บางปีก็ตรงกับปลายเดือนธันวาคม แต่บางปีก็
เลยไปถึงกลางเดือนมกราคม

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๑ เป็นปีที่อาตมาตัดสินใจเลิกสูบบุหรี่
เด็ดขาด ถือฤกษ์กวาดล้างขว้างทิ้งไปทันทีที่ได้ยินเสียงพระ
สวดชยันโตขึ้นวันใหม่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๑ แต่ไม่ได้
บอกใครว่าเลิก เพราะยังไม่แน่ใจตัวเอง กลัวว่าถ้าประกาศ
ไปแล้วทำได้ไม่ตลอดรอดฝั่ง จะอับอายขายหน้าเขาเปล่าๆ

นับเป็นความโชคตัวอย่างมหาศาลของอาตมา ที่ปีนั้นวัน
เกิดของคุณยายตรงกับวันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๑ เป็น
จังหวะที่รองรับประทับประคองสัจจะของอาตมาไว้ได้อย่าง
พอเหมาะพอเจาะ

วันนั้นหลังจากนั่งสมาธิกันอย่างเต็มที่ แยกผู้ใหญ่กลับกัน
หมดแล้ว เหลือแต่พวกเราเด็กๆ ประมาณสิบกกว่าคน กำลัง
ช่วยกันเก็บกวาดบ้าน และรอรับฟังโอวาทอยู่ พอได้เวลา
คุณยายก็ให้ศีลให้พร ตอนหนึ่งท่านพูดว่า

“ในบรรดาลูกศิษย์ทั้งหมดนี้ ยายรักพวกคุณมากที่สุด
พวกคุณนี่ดีจริง ๆ ขยันนั่งสมาธิเอาจริงเอาจัง แล้วสมาธิก็
ก้าวหน้ากันทั้งนั้น แต่ยายจะรักพวกคุณมากขึ้นอีกหลายเท่า
ถ้าพวกคุณเลิกสูบบุหรี่”

พอคุณยายพูดขาดคำ บรรดาสิงห์อมควัน ศิษย์กันกุฎิ
คุณยาย ต่างมองหน้ากัน แล้วโดยมิได้นัดหมาย ทุกคนยอม
ทิ้งบุหรี่ที่พกมาทั้งหมดลงในกระโถนของคุณยาย พร้อมทั้ง
ตั้งสัจจะว่า จะไม่สูบบุหรี่อีกเลยตลอดชีวิต

อาตมาก็เลยได้โอกาสตั้งสัจจะไม่สูบบุหรี่ซ้ำอีกเป็น ๒ ชั้น
ตอนนี้ไม่มีความลังเลเลย โถ... กำลังใจฟู ยิ้มแก้มแทบปริ
ด้วยคำชมของคุณยายอย่างนั้น ต่อให้ขอยิ่งกว่าเรื่องบุหรี่
พวกเราก็น่าจะให้มันเป็นของขวัญวันเกิดของท่านทั้งหมด

คุณยายของอาตมา ช่างเป็นผู้ชาญฉลาดในการเลือก
จังหวะได้เยี่ยมยอดอะไรอย่างนี้ และนับตั้งแต่ปีนั้นเป็นต้นมา
ลูกศิษย์ของท่านอีกหลายคนก็รอคอยวันเกิดของคุณยาย
เพื่อตั้งสัจจะเป็นของขวัญอันล้ำค่า ที่รู้ว่าจะถูกใจท่านยิ่งกว่า
สิ่งของใดๆ กันเป็นลำดับ สำหรับคุณไชยบุญลย์ สุทธิผล หรือ
หลวงพ่อัมมชโยในปัจจุบัน ได้ตั้งสัจจะประพาศิพรหมจรรย์
ตลอดชีวิตเป็นคนแรก ในวันเกิดคุณยาย ๑๐ มกราคม พ.ศ.
๒๕๑๑ วันเดียวกับที่อาตมาตั้งสัจจะเลิกบุหรี่นั่นเอง

ส่วนอาตมา หลังจากนั่งสมาธิมากเข้า ความคิดที่จะ
ประพาศิพรหมจรรย์ก็เริ่มเกิด แต่ยังไม่แกร่งกล้านัก เพราะ
ฉะนั้น พอถึงวันเกิดคุณยายรอบถัดมาตรงกับวันที่ ๒๙
ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ อาตมาจึงตั้งสัจจะแต่เพียงว่า

“ชาตินี้ถ้าบวชแล้วจะไม่สึก”

แต่จะบวชเมื่อไรยังไม่ยอมพูด ยังคิดจะแต่งงานเสียก่อน
อยู่ร่ำไป

เมื่อนั่งสมาธิมากเข้าๆ ประกอบกับรู้ว่าถ้าได้ที่ดินแล้วคุณ
ยายจะสร้างวัดให้เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม ความมั่นใจจึงเพิ่ม
ขึ้นอีกระดับหนึ่ง และเมื่อวันเกิดของคุณยายเวียนมาครบ

รอบอีกครั้งในวันที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๓ ได้ที่ดินสร้าง
วัดแล้ว อาตมาจึงตั้งสัจจะกับคุณยายว่า

**“นับแต่วันนี้เป็นต้นไป จะขอประพฤติพรหมจรรย์
ตลอดชีวิต”**

เมื่อได้ตัดสินใจลงไปแล้ว ก็มีความรู้สึกว่ ในโลกนี้ไม่มี
อะไรน่ากลัวอีกเลย ถึงใครจะเอาไม้ดมาจ่อคอก็เฉยๆ กำลังใจ
มีมากถึงขนาดนี้ แต่กว่าจะผ่านมาถึงจุดที่สามารถตั้งสัจจะ
ประพฤติพรหมจรรย์ตลอดชีวิตได้ คุณยายก็ต้องเหน็ดเหนื่อย
ประคับประคองอาตมามานานเต็มที นึกถึงความดีที่ตัวเอง
ทำขึ้นในปัจจุบันคราวใด เป็นต้งนึกถึงพระคุณของคุณยาย
อยู่ร่ำไป

ต่อมาภายหลังอาตมาจึงรู้จากคำบอกเล่าของศิษย์รุ่นพี่ว่า
กว่าคุณยายจะได้อาตมามาอยู่ในวงบุญของท่านเต็มตัว ท่าน
ต้องเหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจมากเหลือเกิน คุณยายชอบ
เล่าให้คนอื่นฟังเสมอว่า

“ตอนหนุ่มๆ หลวงพ่อทั้งสององค์ท่านหล่อกมาก ไม่อ้วน
เหมือนเตี้ยวันนี้หรอก ผู้หญิงตามท่านมาเยอะ เขาจะรัก ไม่รัก
ยายไม่รู้ ยายกันออกไปหมด กลัวท่านไม่ได้บวช”